

Stockholm

Benjamine sluit haar ogen en kruist haar armen over haar borst. Ze grijpt haar oren beet en houdt ze zo vast terwijl ze vier diepe kniebuigingen maakt. Totdat alle energieën gereinigd zijn.

Wanneer ze klaar is, opent ze een raam. De geur van de grote stad, van het zonovergoten trottoir en het afval van fastfoodrestaurants, wordt meegevoerd door de vochtige wind vanaf Saltsjön.

Gamla Stan ligt er stil bij, op het eenzame gekrijs na van een ochtendmeeuw die op een paal op de Skeppsbronkade zit. De meeuw met de oude tolhuizen op de achtergrond is als een ansichtkaart van een perfecte morgen in Stockholm. Zelfs de meest toegewijde hardlopers en ochtendmensen zijn op dit uur van de dag nog niet op pad, en de straten zijn verlaten. Over de hele lengte van de kade, vanaf de tolpaviljoenen tot deze plek, waar het uitzicht zich opent op de maritieme toegangspoort van Stockholm, en Stadsholmen met Södermalm wordt verbonden door een gouden brug uit China, is het donker achter alle ramen, op één na.

In het bloedsinaasappelrode schijnsel dat nu de oude gevels verlicht, lijkt Stockholm op een poppenhuis, zo eentje dat ze thuis had toen ze klein was. Hoewel het niet van haar was, keek ze er soms in en verplaatste ze wat dingen. Wanneer niemand het zag, kon ze doen wat ze wilde met de poppen in de bedden: ze wakker maken, door elkaar schudden, tegen ze zeggen: 'Hup, eruit.'

We zijn niet zo verschillend, wij mensen, denkt ze. We zien het door de vingers dat Guldbron, de gouden brug, helemaal niet van

goud is, als hij maar glinstert. We hopen dat onze dierbaren het goed hebben. Dat we geen pijn en verdriet hoeven te lijden. En als we anderen pijn of verdriet doen, hopen we dat we het goed kunnen maken. Dat is niet zoveel gevraagd, toch?

Maar het is al zoveel dat de meeuw glimlacht.

Benjamine verlaat de yogastudio en loopt door de gang van haar maisonnette. De vloerbedekking voelt zacht en warm onder haar voeten. Ze werpt een blik op de spiegel in de hal en ziet zichzelf erin: de huidkleurige legging, die glad over haar billen zit, de strakke sportbeha en het schouderlange, donkerblonde haar. Ze loopt dichterbij en buigt zich naar de spiegel, veegt iets weg bij haar wimpers. Ze tuit haar lippen zoals ze deed tijdens de fotoshoots en ziet hoe haar wangen perfecte ovale vormen aannemen, haar kenmerkende eigenschap. Een Scandinavische schoonheid met een vleugje Rusland, zo stond het altijd in de modellenboeken. Dat met Rusland was verzonnen, maar het klonk spannender en exotischer dan haar Belgische afkomst. In haar branche boeit het niemand of een verhaal waar is of niet, als het maar goed is.

Bij het marmeren aanrecht in de keuken kijkt ze naar de donkere, spartelende beesten die in het koude water van de twee gootstenen rondkruipen. Een groot exemplaar probeert wanhopig langs het gladde roestvrijstalen oppervlak omhoog te klimmen. Groot als een kreeft, zwart als een schorpioen.

Ze heeft ergens gelezen dat rivierkreeften pijn voelen en lijden wanneer ze worden bereid. De dierenbeschermingswet in een of ander land verbiedt het zelfs om levende rivierkreeften te koken zonder verdoving. Of heeft ze het verkeerd begrepen, je kunt rivierkreeften toch niet verdoven?

Ze heeft aangeboden om de rivierkreeften mee te nemen naar het feest. Morgan zou voor de rest zorgen, de wijn, de Västerbottencheesecakes en de salade. Hij had erop gestaan dat er speciale rivierkreeften van een landgoed in Sörmland werden geleverd, maar hij kon het om logistieke redenen niet zelf regelen. Het was

typisch voor hem om altijd het allerbeste te willen, tegen elke prijs; geld speelde geen rol.

De court-bouillon heeft tien minuten gekookt terwijl zij haar ochtendroutine deed. Tien liter water, een fles porter. Zout, suiker en dille. Venkelzaad en komijn. Ze haalt de pan van het vuur en laat hem bij het raam afkoelen. Ze tilt het deksel op en snuift diep. De zoete geur van het donkere bier en de scherpe dille vulen haar neus.

Ze giet water in de twee grootste ketels in de keuken en brengt het aan de kook. Het water moet borrelen in de ketels, het moet kolkend koken. Dan steekt ze haar hand tussen de kruipende beesten. Ze pakt de grootste, de kreeft die probeerde te ontsnappen. Hij is zeker twintig centimeter lang, van de punt van zijn rostrum tot de vaste rand van zijn staart. Ze legt hem er als eerste in, want ze heeft besloten dat het een mannetje is en dat hij meer tijd nodig heeft dan de andere.

Ze weet dat het niet lang duurt voordat ze sterven als het water heet genoeg is. Daarom moeten ze er een voor een in, niet allemaal tegelijk, om hun onnodig lijden te besparen. Het water moet blijven koken. Het plonst in het water wanneer ze hem erin laat zakken. Na een seconde is de strijd gestreden.

Een paar minuten, meer is er niet nodig om de smerige, donkere geledpotige te veranderen in een exotische, kleurrijke delicatessen.

Was het met alle mannen maar zo gemakkelijk.

Een rode druppel valt in het kokende water en lost op in kleine draadjes. Plotseling ziet ze dat ze best wel hevig bloedt uit een vingertop, ze scheurt een stuk keukenpapier af en wikkelt dat eromheen. Ze moet hem aan de scherpe schaal van de kreeft hebben opengehaald. Misschien heeft het beestje haar met zijn scharen geknepen vlak voordat ze hem in het water liet zakken, uit een soort overlevingsinstinct. Nu komt hij: een felle pijn die tot in haar botje uitstraalt.

Haar hartslag versnelt. Ze haalt weer een paar keer diep adem en probeert haar evenwicht en gelijkmoedigheid terug te vinden.

Een druppel bloed in het kookwater zal niemand opmerken.

Ze voelt de stress in haar lichaam, maar begrijpt die niet. Zij die zoveel heeft gereisd, op alle denkbare evenementen is geweest. Nooit had ze zich zo zorgvuldig voorbereid op een weekendtrip, zichzelf zo toegesproken en gemaand om niet rond te lopen als een open boek, niet te koop te lopen met haar gevoelens.

Is het echt waar dat een scheiding iets goeds kan zijn, zoals ze allebei hebben beweerd? Iets waarover een man en een vrouw het met elkaar eens kunnen worden? Welk woord had Morgans pr-vrouw gebruikt om hun scheiding te beschrijven, ‘geciviliseerd’? Ze haalt opnieuw diep adem, legt haar handpalmen over haar gezicht en laat ze langzaam naar haar middel zakken. Dan, in een lange uitademing, draait ze haar handen naar buiten en duwt ze de negativiteit uit haar lichaam en verder door het raam, over de maritieme toegangspoort van Stockholm.

Ze heeft hem de afgelopen tien jaar maar een paar keer gezien.

Hoe zal het nu voelen? Morgan zal altijd Morgan blijven. Hoeveel is zij zelf eigenlijk veranderd?

Het keukenpapier om haar vinger is donkerrood van het bloed. Ze gooit het in de prullenbak, spoelt haar vinger af en plakt er een pleister op, voordat ze de rest van de kreeften een voor een in het kokende water doet. Ze pakt de fles met het kant-en-klare afslankmiddel, schenkt een glas in en drinkt de brijige substantie op. Morgan moet ze misschien haar bikini aan.

Haar mobieltje piept en ze ziet nieuwe, ongelezen berichten in de WhatsAppgroep met de naam *Kreeftendiner*. Morgan heeft die aangemaakt. Ze leest de namen van de anderen, vrienden die ze al lang niet meer heeft gezien. Het zal leuk zijn om ze weer te ontmoeten. Het bericht zelf bevat instructies voor het feest. Bereid een liedje voor. Wees voorbereid op spelletjes.

Dat hij nu daarbuiten woont, op een eigen eiland, is moeilijk voor te stellen. Zijn vroegere rusteloosheid lijkt als bij toverslag verdwenen door de sterke winden in de kuststreek, weggeblazen. Al zijn grenzeloze ambities heeft hij uiteindelijk verwezenlijkt,

ook al heeft dat lang geduurd. De perfectionist is een kluizenaar geworden.

Wie probeert hij voor de gek te houden?

Op de instructies van Morgan is in de groepsapp met vrolijke commentaren gereageerd. Het enthousiasme is onmiskenbaar. Ludwig, Morgans beste vriend en partner in het productiebedrijf – de perfecte partner in crime met zijn oude geld en creatieve geest – plaatst de reactie waarop ze heeft gewacht.

Benjamine??? Echt waar? Geweldig! De hele oude club weer bij elkaar!

Ze vraagt zich opnieuw af of ze er goed aan heeft gedaan om de uitnodiging te accepteren. Misschien denken de anderen dat haar aanwezigheid op Morgans kreeftendiner haar manier is om te laten zien dat ze de crisis te boven is gekomen, dat de vriendschap en alles wat ze in de loop der jaren hebben gedeeld sterker is dan alle slechte dingen die er zijn gebeurd.

Ik plus 1 komen zaterdagochtend vroeg per zeilboot vanuit Furu-sund, schrijft ze. Graag zijn nummer ook toevoegen aan de groepsapp. Ik kijk ernaar uit om jullie weer te zien!

Nadat ze het telefoonnummer heeft vermeld, glimlacht ze bij de gedachte aan alle speculaties die dit wel zal oproepen.

2

Roger ziet hoe de hoofdredacteur bij hem wegloopt door de redactieruimte. Zijn chef is nieuw, komt van de economieredactie en heeft geen hoge pet op van de voormalige showbizjournalist die door Stockholm zwierf zonder zich druk te maken over deadlines, gesterkt in de wetenschap dat de jongens van de entertainmentsectie en de sport ervoor zorgden dat de losse nummers verkocht werden.

Roger is nog niet eens begonnen aan de opdracht die zijn chef hem aan het begin van de week heeft gegeven: een artikel met recensies van de bestverkochte kookboeken van sterrenkoks, compleet met een top tien. De advertentieafdeling voert ondertussen veelbelovende gesprekken met de grote uitgeverijen. Het enige wat Roger hoeft te doen, is het artikel aanleveren. Roger heeft er een hekel aan als de advertentieafdeling met redactionele ideeën komt en heeft er altijd moeite mee gehad om zijn afkeer te verbergen.

De kater die hij zijn lichaam zorgvuldig heeft laten verwerken terwijl hij probeerde zich onopvallend te gedragen, is plotseling weer met volle kracht terug. Hij voelt zijn gehemelte zweten, ook al weet hij dat dit fysiologisch onmogelijk is. De woorden waarmee de hoofdredacteur hem heeft achtergelaten, zal hij niet snel vergeten.

Je hebt het hoogste salaris van de redactie. De sterrenkoks, deadline volgende week. Dit is je laatste kans.

Halverwege de jaren tweeduizend liep alles soepel en profiteerde hij van alle pogingen die concurrenten ondernamen om hem over te halen bij hen te komen werken door zijn salaris zo hoog mogelijk op te drijven. Het was in die tijd dat nieuwe kranten,

tv-zenders en commerciële radiostations als paddenstoelen uit de grond schoten en dat de talenten die voor de inhoud zorgden goed werden betaald. Nu stoppen al die media ermee en zijn het de amateurs die voor de inhoud zorgen, op platforms die ze bovendien zelf beheren. Media-Zweden is een multidimensionale, apocalyptische nachtmerrie.

Jij had toegang. De connecties. De perspectieven. En bovenal had jij de pen. Maar wat gebeurde er toen?

De branche is dood, is wat Roger wil zeggen. Maar hij weet dat dat geen winnend argument is. Hij loopt al lang genoeg mee als showbizjournalist om de ene branche na de andere te zien omvallen en zelfs weer te zien opkrabbelen – muziek, tv, boeken. Hij heeft rondgelopen op het kerkhof van de dinosaurussen, botten verzameld, de regendans gedanst. Hij heeft alle sterren aan de hemel zien vallen. Hij is vierenvestig jaar oud, dat is toch geen leeftijd? De waarheid is dat er een nieuwe mediawereld is. Het is alleen zo dat Roger Marnell zijn plaats daarin niet heeft kunnen vinden.

De ernst van de situatie dringt tot hem door. Een week. Dan ontslag. De schulden die zich hebben opgestapeld. De huur die betaald moet worden. Zijn niet-bestaande spaargeld.

Hij pakt zijn mobiel en zoekt op verschillende nieuwsapps naar iets wat zijn humeur kan oppeppen. Maar het is zomer en dus komkommertijd.

Hij schrikt op van een inkomend gesprek. Benjamine Stark. Zijn lichaam wordt overspoeld door een golf van emoties wanneer hij haar naam op het scherm ziet.

‘Benjamine,’ zegt hij. ‘Dat is lang geleden.’

‘Ja, dat is het zeker,’ zegt Benjamine. ‘Je neemt snel op. Zit je met je telefoon in je hand?’

‘Ik ben op de redactie, bij dezelfde krant als altijd,’ zegt Roger. ‘Zoals gewoonlijk tegenwoordig met een gevoel dat ze van me af willen en me daarom rotklussen geven, zoals een artikel over sterrenkoks. Niet bepaald een primeur die internationaal de aan-

dacht zal trekken. Het zullen wel nieuwe tijden zijn. Maar hoe gaat het met jou?’

‘Ik ben het met je eens dat het werk niet meer is wat het ooit was, maar verder gaat het goed, dank je,’ antwoordt Benjamine. ‘Waar ben je op dit moment mee bezig?’

‘Met dagdromen, denk ik,’ zegt Roger.

‘Op Tinder?’ vraagt ze.

‘Nee,’ zegt Roger. ‘Ik vind mijn dates liever in de kroeg.’

‘Ik wil je geen valse hoop geven, maar ik wilde je uitnodigen voor een kreeftendiner op een eiland hier in de buurt. Morgan, Ludde en Katta; Theo en Sara komen ook. En jij en ik.’

De namen van zijn oude vrienden raken hem als een klap in zijn gezicht. Zoals gewoonlijk is het een oneven aantal en is hij zelf het vijfde wiel.

Hij staart naar de rand van het universum, dat in dit geval niet verder reikt dan de weerspiegeling van zijn eigen gezicht in het donkere computerscherm.

‘Het Uitschot,’ zegt hij en hij gebruikt de bijnaam die een van hen op een avond in hun jeugd had bedacht.

‘Precies,’ antwoordt Benjamine. ‘Net als in de goede oude tijd.’

Roger moet zich inspannen om niet terug te vallen in dagdromen. Want zo voelt het. Het is zo lang geleden dat het net zo goed een droom kon zijn.

‘Wanneer?’ vraagt Roger.

‘Morgen. We gaan met mijn zeilboot, vanuit Furusund.’

‘En waar is dat feestje precies?’ vraagt hij.

‘Himmelskär, Morgans eiland,’ zegt Benjamine.

Benjamine denkt dat een onderbreking van de redactie en de betonjungle van Stockholm hem vast goed zou doen. Het heeft geen zin om zich te verzetten. Ze zou hem nooit geloven als hij zei dat hij andere plannen had voor het weekend.

Maar de bekende, instinctieve weerstand in zijn lichaam steekt weer de kop op. Het idee van het water op gaan heeft altijd dat effect op hem. Maar dat is niet het enige. Benjamine wacht geduldig

terwijl hij probeert zijn bedenkingen tegen zowel de open zee als de oude vrienden te verwoorden zonder saai en negatief te klinken.

‘De zee gooit ons heen en weer, tilt ons op en laat ons weer vallen,’ begint hij. ‘Bouwt spanning op in de onvoorspelbare kloof tussen wat we denken dat er gaat gebeuren en wat er daadwerkelijk gebeurt. Daarom heet het ook wel een emotionele golf. Degene die dat heeft bedacht, moet een genie zijn geweest.’

Benamine lacht hardop, zoals ze altijd doet. Door de lach voelt alles een beetje minder zwaar.

‘Je bent briljant, Roger,’ zegt ze. ‘Je zult zien dat je op je werk snel eerherstel krijgt. Wat je nodig hebt is een nieuwe, grote doorbraak. Graaf waar je staat!’

‘Jij bent zelf ook bepaald niet op je achterhoofd gevallen,’ antwoordt Roger. ‘Ik heb twee kamers en een keuken in Vasastan. Een huurwoning weliswaar. Maar met een beetje geluk kan het op een mooie dag worden omgezet in een koopwoning. Als je het benodigde kapitaal hebt om hem af te kopen. Zullen we toeslaan?’

‘Ik zei dat ik je niet te veel hoop wilde geven.’

‘Nu klinkt het alsof we al getrouwd zijn.’

‘Je weet toch wel hoe je naar Furusund komt?’ zegt Benamine. ‘We zien elkaar daar morgenochtend om halfnegen.’

‘Oké,’ zegt Roger. ‘Bedankt, Benamine. Tot morgen.’

Roger verbreekt de verbinding, logt in op Facebook en ziet een nieuw bericht op Benamines profiel. Op de foto staat ze met een hand om de mast en een hak in de lucht, gekleed in een zeemanspak alsof dat door Jean Paul Gaultier was ontworpen. Ze ziet eruit alsof de tand des tijds geen vat op haar heeft. Uit de tekst onder de foto blijkt hoezeer ze uitkijkt naar het kreeftendiner op Morgans eiland dit weekend.

Hij swipet met zijn vinger over het bericht om alle likes en reacties van het scherm te verwijderen. Hij bedenkt dat het helemaal niets voor Benamine is om zo open te zijn over haar plannen, maar Roger vindt het aan de andere kant fijn dat ze niet heeft vermeld dat hij meegaat als haar ‘plus een’.

Hij was de enige die er voor Benjamine was toen haar wereld instortte. Dat ze hem had gekozen als gezelschap voor juist dit uitje was niet alleen logisch, maar ook een soort bevestiging, een warm, bitterzoet gevoel. Natuurlijk gaat hij met haar mee.

Maar het enige wat er bij Himmelskär is, is water. De zee die zich opent, die opslokt en weer uitspuugt. De horizon niets meer dan een rechte lijn.

Is Morgan gelukkig daar? Of verstopt hij zich?

Hij moet denken aan *La Linea*, de tekenfilmserie waar hij als kind zo gek op was. Als er iemand op het randje van de afgrond heeft gebalanceerd, dan was het Morgan Stark wel. Het was altijd moeilijk om fictie en werkelijkheid van elkaar te onderscheiden als het om Morgan ging. Toen hij zo'n tien jaar geleden het hoogtepunt van zijn carrière als tv-producent had bereikt, was hij de beste van het land in wat hij zelf 'de illusie van saamhorigheid' noemde. Mensen rond de tv verzamelen om samen iets realtime te beleven om vervolgens hun gevoelens meteen online en de volgende dag bij de koffieautomaat op het werk te delen.

Morgan had een vinger in alle grote tv-programma's, in elk genre, in elk tijdvak van de programmering. Roger herinnert zich het Nobelbanket. In de Spiegelzaal stonden op afstand bedienbare filmcamera's op rails, goed verborgen. Een scheikunde professor raakte 'per ongeluk' de vrouw van de gouverneur op een indiscrete manier onder de tafel aan. Dat verscheen groot op tv, waarna de beschuldigingen binnenstroomden dat het een vooropgezet plan was geweest. In de nasleep ervan leidde dat tot een diplomatieke crisis. En dat is slechts een van de vele schandalen die Morgan heeft geënceneerd en die Roger als journalist heeft verslagen.

Niets wat Morgan organiseert, gebeurt toevallig. Hij heeft alles onder controle. Hij is manisch als het om details gaat. Dit kreetendiner vormt daar zeker geen uitzondering op.

Morgans laatste creatie was iets heel bijzonders.

Roger stopt een nieuwe portie snus onder zijn lip en neemt een slok koffie. De koffie is allang koud. Hij wrijft in zijn ogen, de caféi-

ne in het kopje lijkt met de warmte te zijn verdampt. Hij wist het document over de sterrenkoks waar hij aan begonnen is.

Wat je nodig hebt om in deze branche te slagen, is een primeur. Iets wat echt groot is en kan worden verkocht aan mediabedrijven over de hele wereld.

Graaf waar je staat, zoals Benamine zei.

Hij opent een nieuw document op zijn computer en schrijft: *Morgan Stark en de grootste tv-export van Zweden aller tijden.*
Door Roger Marnell.

Het artikel dat hij nooit had gedacht te schrijven, het artikel waarvan niemand wil dat hij het schrijft. Langzaam begint het besef tot hem door te dringen. Dit heeft de potentie om iets groots te worden.

Morgans laatste tv-programma was een realityshow met een hogere inzet dan al zijn eerdere producties, en had hem schatrijk gemaakt. De sensationele Zweedse docusoap was een sociaal experiment, dat alles op scherp zette en mensen in gevaar bracht.

Lang geleden, tijdens een van de persbriefings in het pand van de productiemaatschappij in Frihamnen, had Morgan hem apart genomen en gezegd dat zij tweeën, Roger en hij, in symbiose leefden, dat zij afhankelijk waren van elkaars activiteiten. Er bestaat geen slechte publiciteit, dat is altijd hun stilzwijgende afspraak geweest.

Wanneer Roger het gevoel heeft dat het verhaal qua omvang en structuur goed is, kijkt hij uit over de redactie en ziet hij dat iedereen al naar huis is. Zelfs in het kantoor van de hoofdredacteur brandt geen licht meer. Het is vrijdagmiddag en niet meer zoals vroeger in de wereld, toen de redactie 24/7 een en al bedrijvigheid was. Het is zo stil dat hij alleen het gezoem van de ventilatie hoort.

Door de enorme ophef rondom het programma herinnert iedereen zich nog hoe de docusoap werd gepresenteerd. Emelie en Bill, het liefdeskoppel waar de hele marketingcampagne op steunde, zouden elkaar voor het eerst ontmoeten in het echte leven, na een aanloop van briefwisselingen en korte telefoontjes in de bewaakte bezoekersruimte.

Hij staat op om naar huis te gaan, doet de bureaulamp uit en zegt tegen zichzelf in de stille kantoortuin: 'We waren er allemaal bij toen het begon. Maar van het einde mochten we niets zien.'

3

Katarina Kagg zit achter haar bureau op het ministerie van Justitie in Stockholm. De eerste werkweek na de vakantie is bijna voorbij en ze heeft het bloedheet. Waarom wordt het werk na de zomer hervat wanneer het in Zweden op z'n warmst is?

De hele dag heeft ze vergaderingen gehad. Het aantal onbeantwoorde e-mails in haar inbox neemt toe. Haar telefoon heeft niet stilgestaan.

Een sms veroorzaakt vlinders in haar buik. Het contact is onder een verzonnen naam opgeslagen, voor het geval ze haar mobieltje thuis vergeet en Ludwig, haar man, ziet dat ze een nieuw bericht heeft ontvangen. Ze weet niet of Ludwig iets vermoedt, en of het hem überhaupt iets kan schelen. Na vele jaren van huwelijkse sleur hebben ze een stilzwijgende afspraak gemaakt om elkaar bepaalde vrijheden te gunnen. Joost mag weten wat ze zelf allemaal door de vingers heeft gezien. Ze laat het sms'je onbeantwoord, om de spanning te verhogen tot ze elkaar weer ontmoeten.

Ze zou een moord kunnen doen voor een drankje. Of wat te zeggen van een sigaret?

Ze haalt het pakje Marlboro uit haar tas. Dan sluit ze de deur van haar kantoor, gaat in de erker zitten en zet het raam wijd open. Haar hartslag kalmeert meteen na de eerste paar diepe trekken. Haar hoofd wordt helder, al het mentale slib lost bij wijze van spreken op en verdwijnt uiteindelijk met het lichtgrijze wolkje dat uit haar neusgaten ontsnapt.

Eén week voorbij. Nog zevenveertig te gaan tot de volgende zomervakantie. De telefoon op haar bureau gaat. Haar assistent zou

op dit tijdstip op een vrijdagmiddag geen telefoontjes meer voor haar moeten doorschakelen en bovendien wil ze niet gestoord worden. Ze reikt naar de telefoon en drukt op de 'niet storen'-knop terwijl ze ervoor zorgt dat de sigaret buiten blijft.

Nog een trekje en dan gaat haar mobiel. Haar man.

'Hoi Ludde,' zegt ze.

'Heb je het gehoord?' vraagt hij.

'Ik heb de hele dag vergaderd en heb amper tijd gehad om naar het toilet te gaan, wat moet ik gehoord hebben?'

'Heb je de groepsapp gezien?'

Ze zucht, pakt haar telefoon en bekijkt de nieuwe berichten.

'Kun je niet gewoon zeggen waar het over gaat?'

'Benamine komt ook,' zegt Ludwig.

'Benamine Stark?'

Alsof ze nog meer vrouwen kennen die Benamine heten. Ze hoort zelf hoe dom het klinkt. Want er is er maar één. Morgans ex-vrouw, het beroemdste fotomodel van Zweden, Benamine Stark.

Katarina neemt een laatste trek van haar sigaret en drukt hem uit op het raamkozijn.

'Het zal leuk zijn om haar weer eens te zien,' zegt ze.

'Ze schrijft dat ze met haar zeilboot komt,' zegt Ludwig. 'Samen met iemand. Heeft ze een nieuwe man?'

'Geen idee,' zegt Katarina. 'Morgan en Benamine zijn al lang gescheiden. Het leven gaat door.'

Ze gaat aan haar bureau zitten en bedenkt dat haar net iets is ontglipt. Een van haar eigen, diepste gedachten over haar relatie met haar man en met degene die haar net een bericht heeft gestuurd. Ze is te oud om stiekem te doen, dat is niet eerlijk, tegenover geen van hen beiden. Het is tijd om verder te gaan met haar leven.

'Kunnen we het hier straks over hebben?'

'Dus we zijn allemaal weer vrienden, zeg maar?' zegt Ludwig.

'Blijkbaar,' zegt ze. Je krijgt in elk geval iets moois om naar te kijken, denkt ze. 'Ik ben hier zo klaar. Kun je misschien iets te eten regelen?'

‘Ik zorg voor pizza,’ zegt Ludwig. ‘Tot straks thuis.’

Wanneer Katarina het gesprek heeft beëindigd, pakt ze de peuk van de vensterbank en stopt hem terug in het pakje. Uit haar bureaulade haalt ze het doosje met de SB12-tabletten en stopt er drie in haar mond om haar adem te verfrissen. Dan pakt ze haar dunne zomerjas en wappert ermee om de rooklucht te verdrijven.

Toen ze nog regelmatig contact hadden, vond ze Morgans feestjes altijd leuk, omdat dan de ware aard van haar man naar boven kwam. Luddes grenzeloosheid was een van zijn eigenschappen waar ze lang geleden voor gevallen was. Van die creativiteit is niet veel meer over bij *the special one*, zoals hij vroeger werd genoemd. Maar het wapenschild in Riddarhuset, zijn adellijke afkomst en het geld op de bank zijn er gelukkig nog wel.

Ooit had ze Ludwig nodig gehad, maar nu niet meer.

Ze herinnert zich plotseling het andere telefoontje, op de vaste lijn, dat ze had geweigerd. Als ze de gang in kijkt, ziet ze dat de stoel van haar assistent leeg is. In plaats daarvan wordt haar aandacht getrokken door een andere man. Hij draagt een onopvallend donkerblauw pak met een wit overhemd zonder stropdas. De kleding sluit strak om zijn afgetrainde lichaam. Hij heeft gemillimeterd blond haar en een gladgeschoren gezicht met littekens van acne uit zijn jeugd. Niet bepaald fotogeniek, maar met zijn lichaam is niets mis.

‘Het was blijkbaar tijd om de kinderen op te halen,’ zegt hij met een diepe basstem. ‘Uw assistent zei dat ik hier kon wachten.’

Zijn uiterlijk wekt vertrouwen en schept een gevoel van veiligheid, vermoedelijk geheel volgens een of ander overheidsvoorschrift, vermoedt ze.

‘Mijn teamleider heeft een paar keer geprobeerd te bellen,’ vervolgt de man. ‘Het gaat over uw uitstapje naar de scherenkust morgen.’

Katarina vermoedt dat de man de teamleider van de afdeling persoonsbeveiliging van de Säpo bedoelt. Dat zou ook verklaren waarom hij hier alleen mocht blijven wachten.

‘Wat is daarmee?’ vraagt ze. ‘Ik ben immers vrij en heb met mijn oudste vrienden afgesproken.’

De man haalt zijn schouders op en lijkt niet onder de indruk.

‘Maak je een grapje?’ snauwt Katarina.

‘U weet wat het protocol zegt.’

‘Dat is pure verspilling van overheids geld.’

‘Volgens de voorschriften moet u twee lijfwachten bij u hebben, maar voor dit soort uitstapjes kunnen we volstaan met één.’

Hij glimlacht breed.

‘Ik ben een van de meest ervaren medewerkers van de afdeling persoonsbeveiliging,’ vervolgt hij. ‘U wekt de indruk dat u zo min mogelijk ophef wilt?’

Katarina laat haar irritatie wegzakken; wegzakken in alles waar ze de afgelopen week en tijdens haar eerste jaar als minister geen invloed op heeft kunnen uitoefenen.

‘Oké,’ zegt ze. ‘Heb je een naam?’

‘Samuel,’ antwoordt hij. ‘Ik ben hier voor een korte briefing.’

‘Ga je gang,’ zegt ze. ‘Kom maar binnen.’

Samuel kijkt de kamer rond en gaat in een van de bezoekersstoelen zitten.

‘We blijven een nacht en zijn zondagavond terug in de stad,’ zegt Katarina. ‘Ik heb je niet aangemeld, dus ik weet niet of er een extra bed is, maar er is genoeg ruimte.’

‘Geen probleem,’ zegt Samuel. ‘Wanneer moet u er zijn?’

‘Na de lunch,’ zegt Katarina. ‘Heb je een exact tijdstip nodig? Ik kan het in de WhatsAppgroep vragen. Morgan Stark, die het feest organiseert, heeft die aangemaakt.’

Samuel pakt zijn telefoon. Even later ontvangt Katarina een sms.

‘Dat is mijn mobiele nummer,’ zegt Samuel. ‘Kunt u hem vragen om mij aan de groep toe te voegen?’

‘Tuurlijk,’ antwoordt ze en ze stuurt zijn nummer door naar Morgan.

‘Beschrijft u de bestemming.’

Het klinkt als een bevel. Alsof de rollen zijn omgedraaid, alsof

zij onder hem staat. Ze voelt haar irritatie weer toenemen, maar houdt zichzelf voor dat hij gewoon zijn werk doet.

‘Het eiland heet Himmelskär, vroeger was het een militaire basis, ergens richting Söderarm. Het is in particulier bezit en de laatste aanlegsteiger in de scherenkust. Wat nog meer? Er is een woonhuis, klippen, een klein grasveld, een steiger. Een zwembad, een hot-tub en een sauna. Ik beloof dat ik een reddingsvest aan zal doen.’

Samuel grinnikt, bijna een beetje nerveus. Dat voelt vreemd bij zo’n grote, krachtige man die verder zo serieus overkomt. Hij lijkt in elk geval door te hebben dat ze een grapje maakt. Ze vraagt zich af hoe hij zal reageren wanneer Ludde en Morgan beginnen te feesten. Wanneer ze naakt gaan zwemmen. Wanneer Benjamine fucking Stark in een stringbikini van Prada verschijnt.

‘Morgan heeft een watertaxi voor ons geboekt,’ vervolgt ze. ‘Er gaan nog twee mensen mee, onze vrienden Theo en Sara.’

Samuel raadpleegt zijn iPad.

‘Ik stel voor dat ik jullie om elf uur kom ophalen. Ik heb een boot geregeld op ongeveer een uur rijden van Stockholm. We geven er de voorkeur aan om ons eigen vervoer te gebruiken. Uw vrienden kunnen mee, we geven ze morgenochtend het adres en zorgen dat de taxiboot wordt geannuleerd. Zijn er nog andere woonhuizen op het eiland?’

‘Nee, volgens mij niet. Alleen Morgan woont daar.’

‘Alleen?’

‘Ja.’

‘Ik zou graag de namen willen hebben van iedereen die aanwezig zal zijn.’

‘Natuurlijk,’ zegt Katarina. ‘Morgan Stark, zijn ex Benjamine en de gene die met haar meegaat. Ik, mijn man Ludwig, Theo – Theodor Ahlin dus – en zijn vrouw Sara.’

Ze wil hier gewoon weg. Naar de kust. Haar klamme kleren uittrekken en het koude water over haar lichaam laten stromen. Ze zou willen dat ze er vanavond al naartoe kon, alleen.

‘U weet dus niet wie Benjamines begeleider is?’ vraagt Samuel.

Katarina herinnert zich het gesprek met Ludde. Hoe opgewonden hij klonk dat Benjamine zou komen en dat ze misschien een nieuwe vent had. Het knaagt aan Katarina, maar ze kan niet precies zeggen waarom. Misschien is het gewoon jaloezie, die ze altijd jegens Benjamine heeft gevoeld.

‘Nee, sorry, ik weet niet wie haar vergezelt,’ zegt ze. ‘Zijn we klaar?’

‘Bijna,’ zegt Samuel. ‘We hebben mogelijke bedreigingen in kaart gebracht met betrekking tot u en uw functie, maar ook tot uw vrienden.’

‘Trek je mijn vrienden na?’ vraagt Katarina.

‘Het behoort tot mijn taken om te weten in welke kringen u privé verkeert,’ vervolgt Samuel. ‘Bovendien is er een geschiedenis van bedreigingen in uw vriendenkring.’

De bedreigingen waar hij naar verwijst, zijn niets anders dan trieste, eenzame figuren die zich verschuilen achter aliassen op internet en sociale media. Maar de escalerende haat tegen politici is helaas een realiteit waarmee ze rekening moeten houden.

‘Als je de bedreigingen tegen Morgan bedoelt, dat is toch al tien jaar geleden?’

‘Het draagt bij aan het totaalbeeld. We hebben informatie dat Morgan bedreigingen heeft ontvangen in verband met de verkoop van zijn firma aan een Frans mediabedrijf dat volgens sommige bronnen banden heeft met de onderwereld in Marseille.’

Het is elke keer weer een stomp in haar buik wanneer dat ter sprake komt. Ze was wel degelijk op de hoogte van het gedoe rondom de verkoop van het bedrijf van Morgan en Ludwig. Alle kritiek die ze toen over zich heen hebben gekregen.

‘De Franse kopers zijn genoteerd aan de Euronextbeurs,’ zegt Katarina.

Samuel kijkt haar verbaasd aan.

‘Weet u of er nog meer actuele bedreigingen zijn tegen Morgan of een van uw andere vrienden?’

Waarom stopt hij niet gewoon? Er zijn door de jaren heen ge-